

U poslednjih nekoliko godina, a naročito prošle godine u Pančevu se aktivirala grupa ljudi koja želi da otrgne od zaborava neke detalje kao što su istorijske lokacije, građevine, ili pak lokacije gde su snimljeni kadrovi nekih kulturnih filmova. Ovom crticom želim i ja da podsetim Starčevce da se i na našem prostoru snimalo, a da je i Starčevo imalo, osim statista i nekoliko glumaca.

Deda Nikola Šulaja, rođen je davne 1900. godine, a prema zapisima u porodičnim stablima, bio je sin jedinac Marka i Marije rođ. Orešković. Kuća im je bila na početku ulice Matije Gupca na broju 11, treća kuća od čoška. Kućni plac nije bio ni jako širok, taman za uzduž kuću i za kapiju i kapidžik, koji su vrlo rano zamenjeni samo za gvozdenu kapiju. Ni ambar nije bio kao i obično do ulice nego u avliji, a nije bilo niti bašte jer se plac čelio sa placom i baštom od Brajčevih. Deda Nikola bio je oženjen s Milkom rođ. Rogić i imali su tri kćeri: Maricu, koja se udala u Opovo za šnajdera Jocu Rukavina (špicname Rukavinski), Anu, koja se udala za Jašu Rajkovića i ostala u Starčevu i Rozu, koja se takođe udala u Opovo kod Lavačkovih, no taj brak nije dugo trajao i Roza je završila u Beogradu gde je radila kao kućna pomoćnica po familijama. Deda Nikola se u mladosti bavio poljoprivredom, a bavio se on i pomalo mešetarenjem sa poljoprivrednim proizvodima. Znao je u jesen otkupljivati od drugih kukuruz, pa ga tek na drugo leto kruniti i prodavati, na čemu je ostvarivao dobru zaradu. No, od nečega se moralo živeti. Deda Nikola je jedan od retkih koji je u Detelinama, u predelu iza katoličkog groblja, dugo dugo održavao vinograd, pa ga se često moglo videti na biciklu kako žuri u svoj vinograd, jer kako se kaže: - vinograd treba slugu, a ne gospodara. Po vinogradu je bilo i ostalog voća, a naviše je bilo višanja. Ne sećam se da je kod Šulajnovih u vinogradu bila zidana koliba, ali se sećam da je bio bazen za vodu i mešanje plavog kamena za prskanje vinograda. Deda Nikola, bio je oniži, sitniji čovek, s karakterističnim banatskim šeširom naglavi, a kao i većina Banaćana i Starčevaca imao je kratko podštucane sede brkove, i po običaju na nogama opanke ili po suvom vremenu papuče. Ne mogu sad da ocenim da li je naočare počeo da nosi pre ili posle snimanja filma, ali te naočare su bile obične okrugle sa tankim metalnim okvirom, pa je deda Nikola s njima ličio na nekog "knjiškog moljca" ili neku vrlo učenu osobu. Kasnije smo mi te naočare nazvali "lenonice", jer je takve nosio i DŽon Lenon. Negde pred kraj šezdesetih godina, tadašnja filmska industrija i režiseri počeli su se vrzmati i po Starčevu, trežeći glumce, statiste ili interijere i eksterijere za snimanje svojih projekata. U takvom nekakvom obilasku, primetili su i deda Nikolu Šulaju, baš zbog njegovog izgleda. Po svemu im je odgovarao za lik Crkvenjaka u filmu "Biće skoro propast sveta", koji je sniman 1968. godine. Tako je deda Nikola Šulaja postao jedan od glavnih glumaca toga filma i ekipa se stvarno prema njemu tako i ponašala. Nekoliko scena filma snimano je u Starčevu, a većina negde na području Vladimirovca, pa zbog udaljenosti, po deda Nikolu je dolazio šofer, a i redovno ga dovozio kući. Nakon završetka snimanja, te nakon prikazivanja filma, ali ne i u Starčevu, kod deda Nikole se u životu nije ništa promenilo. On je ostao onaj isti deda Nikola, pa se tako i dalje brinuo o poljoprivredi i o svom vinogradu.

U takvom jednom poslu dogodila se nesreća. Deda Nikola je pao sa voza, dal' sa voza žita il' sa voza tuluzine i kako bi mi rekli slomio vrat, došlo je do teže povrede kičme. Deda Nikolu je to prikovalo za krevet, a oporavak je bio dug i naporan. Bilo je i komplikacija koje su bile uzrokovane dugim ležanjem. Ovo je bio napor i za baba Milku, tako da je i ona polako gubila snagu.

Deda Nikola i baba Milka napustili su nas iste godine 1984. I sahranjeni su na katoličkom groblju u grobnici koju su još za života napravili.